

марта ще да се захване онова щастливо време, което очаква всъшки изъ насъ? Но да оставиме това. Вие сте вече дошли и договорили сте се съ военния министъръ, следователно за васъ нищо повече не остава, освенъ да се учите добре, да се повинявате и да гледате да не засрамите българската младежъ.

И така, тия младежи се приеха въ войската и захванаха да изучаватъ военнитѣ науки теоретически и практически. Тия 15 българчета писаха на своитѣ приятели въ България да дойдатъ въ Бѣлградъ, и скоро се събраха около 200 души. Между тѣхъ се намираха и нѣколко бошнячета, херцеговчета и черногорчета. Следъ малко време дойдоха момчета изъ Хърватско, изъ Далмация и изъ австрийска Сърбия. Събраха се до 300 души.

Когато преминаха 3 месеца, то правителството захвана да дава на новитѣ войници по една рубля на месеца и обикновено ядене, каквото ядатъ всичкитѣ други солдати. Нашитѣ войници бѣха оскърбени и незадоволни. Скоро се появи и друга причина. Единъ отъ професоритѣ имъ, Драгашевичъ, когато челъ въ класа землеописанието, рекълъ: „Додето се говори „помози Богъ“, дотамъ е сръбска земя. Солунъ е въ Стара Сърбия. България се намира само отъ Търново до Варна“. Когато нашитѣ младежи чули това, то се оскърбили още повече. Захванаха да дохождатъ почти всъшки день при мене и да ми се оплакватъ.

— Байо Панайоте! Сръбското правителство не мисли добро на българитѣ. Защо ни е дало такива професори, които съятъ раздори и неудоволствия между нази, т. е. между сръбитѣ и българитѣ?

— Не слушайте вие кое-какви фантазии